

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE, roč. 42 (1932).

Září—říjen.

La défense de la brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen (6—9 septembre 1914).

Pokračování článků z předešlých čísel, ve kterých autor pojednává o událostech u obou jezdeckých sborů na sklonku 7. září a 8. září 1914. Na událostech 8. září ukazuje, že oba jezdecké sbory nebyly jednotně řízeny a že jejich součinnost byla improvizována v průběhu událostí.

L'élevage des chevaux en Tchécoslovaquie et en Suisse et les débouchés français.

Autor P. de Choin du Double, ředitel státního hřebčince, podává zprávu o svých pozorováních učiněných při návštěvě našich ústavů pro chov koní. Hodnotí náš chovný materiál a podává povšechná data o stavu chovu vůbec. Podrobně popisuje svou návštěvu v Hostouni, Kladrubech, Tlumačově a v Napajedlich.

Les moyens offensifs des A. M. C.

Autor por. Devenne navazuje na článek v předešlém čísle, kde pojednával o pancéřování a v tomto článku píše o účinku střel malé ráže na pancéřování a z toho dovozuje, jak by měly býti vyzbrojeny OA., aby mohly účinně působiti proti nepřátelským vozům.

Pojednává všeobecně o účinku střely a o prvcích, které spolu působí, a poukazuje na teorii německého inženýra M. Gerlicha. V závěru dospívá k názoru, že by bylo vhodné opatřiti OA. dvěma typy zbraně, a to jednou ráže 20—25 mm, s velkou počáteční rychlostí a střilející průbojně střelivo, druhou ráže 47 mm jak proti vozům, tak i proti pozemním cílům. Mimo to musí míti každý vůz lehký kulomet proti živým cílům nekrytým.

Le 17^e escadron A. M. C. sur la Hammada du Guir.

Pokračování o použití eskadrony OA. v roce 1930 v sev. Africe.

A propos du livre du général Brandt „Cavalerie moderne“.

Pokračování obšírné recenze knihy německého generála Brandta: Moderne Kavallerie.

Listopad a prosinec.

Le défense de brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen (6—9 septembre 1914). Pokračování studie a předchozích čísel. Autor popisuje události 8. září u 1. jezdeckého sboru při obraně na Petite-Morin a protiútok gardové jezdecké divise.

Moyen d'instruction du régiment. Plukovník Toussan popisuje, jak je třeba vybavit jezdecký pluk pomůckami k názornému školení jezdců a poddůstojníků při krátké služební době. Za nutnost považuje dáti každému jezdeckému pluku učebnu, vybavenou plánem 1:10.000 a plastickými stoly (v písku modelovaný terén) s příslušným vybavením pro názorné učení, na př. s možností znázorniti palby přímé podpory, organizaci terénu, plán palby, přechod přes vodní toky. Další pomůckou je střelnice pro zápalkovou střelbu, pro střelbu na letadla, kinematograf, radio a možnost cvičení ve skutečných zákopech.

L'élevage des chevaux en Tchécoslovaquie et en Suisse. Pokračování článku z minulého čísla. Autor popisuje svou návštěvu v Motěšicích, v Topolčankách a pojednává o chovném tamějším materiálu. Zmiňuje se o své zastávce ve Vidni a v Bernu. V závěru zdůrazňuje nutnost osvěžit chov našich teplokrevných koní přílivem nové krve arabské nebo alespoň anglo-arabské a k zlepšení Nonia použití koně normadského.

Essais sur la cavalerie organique des grandes unités. Kpt. Rumilly uvažuje o složení přezvědných oddílů divise a sboru. Vycházejí z úkolů, které jim připadají, dospívá k názoru, že dnešní jejich síla a složení jsou nedostatečné pro plnění úkolů tak, jak jsou předvídaný. Pěší divise by měla mít nejméně jezdecký pluk, složený z velitele s velitelskou skupinou, z pomocné eskadrony, ze 4 eskadron sloučených ve 2 korouhve a z kulometné eskadrony o dvou četách (z nichž každá má ještě družstvo kulometů pro OPL.) a o dvou četách doprovodných zbraní.

Přezvědný oddíl sboru si představují velmi silný a to vlastně motorisovanou brigádu, mající 2 pluky dragons portés, 1 přezvědný pluk motorisovaný (OA. a motocyklisté) 1 oddíl motorisovaného dělostřelectva, spojovací oddíl a útvary pro zásobování.

Marche-manoeuvre de la 3e division de cavalerie 8—10 septembre 1932. Při návratu z výcvikového tábora v Mailly vykonala 3. jezdecká divise cvičení v přechodu přes vodní toky proti 9. jezdecké brigádě a 3. koloniální divisi. Při tomto cvičení, trvajícím nepřetržitě od 3 hod. dne 8. září do 16 hod. 10. září, vykonala 3. jezdecká divise pochod 170 km a překročila třikrát Seinu. U tří pluků se zvyšuje tento pochodový výkon na 260 km s dosažením posádek. Všechny jednotky byly celkem svěží a schopny použití. K dosažení tohoto výkonu přispěl pravidelně prováděný training v údobí před manévry.

Z posudků získaných třeba uvést: Jezdecké divise neztratily schopnost dalekých přesunů tak, jak je vykonaly k ucpání mezer ve frontě v roce 1918.

Prostředky, které jsou dány organicky jezdecké divisi k překonávání vodních toků, odpovídají potřebě této jednotky. Nový most Veyry dovoluje přechod jednotek i bojových trénů, vyjma vozidla pluku dragons portés, která jsou příliš těžká, zrovna tak jako OA. a těžké nákladní vozy. Pro tyto prostředky bylo by nutné dáti jezdecké divisi motorisovanou těžkou mostovou soupravu.

—C—.

KONJIČKI GLASNIK, ročník VI., 1931, číslo 4.

Brig. gen. Petar J. Nedeljković: *Průzkum jezdecktva a letectva.*

Autor, bývalý důstojník generálního štábu, vypracoval tuto obšírnou úvahu na podkladě studia předpisů jihoslovanské armády a služebních předpisů a literatury ostatních armád. Srovnává je s nimi a dochází touto metodou k velké řadě korektur

názorů pojatých do jihoslovanského „Polního řádu“ (Privremena Ratna Služba). Tak na př. odmítá názor, že dálkové a důstojnické hlídky postačí pro průzkum u samostatně operujícího jezdeckta, a že jen tehdy, je-li třeba, je nutno vysílati přezvědné eskadrony, a dokazuje ze zkušeností ze světové války a odkazem na cizí předpisy a literaturu, že hlídky tyto pro svou malou početnost nejsou se svůj úkol a že právě největších a nejlepších výsledků dosáhly přezvědné eskadrony, které pro svou palebnou sílu mohly získati nejcennější zprávy bojem, jehož se však hlídky odvážiti nemohou. Z toho důvodu plauduje autor pro pravidelné vysílání přezvědných eskadron jako nejnižších částí průzkumových. V svém článku podotýká rovněž, že používá na rozdíl od terminologie „Polního řádu“ termínů pro dva typy průzkumových částí názvů „Přezvědné oddíly“ (několik eskadron) a „Samostatná oddělení“ (1—2 eskadrony), aby tak dal svému stanovisku i formálně projev.

Při studiu cizích armád a jejich předpisů zmiňuje se stručně i o našich SPO. a jejich organizaci, avšak vzhledem k malé početnosti jihoslovanského jezdeckta přiklání se k organizaci francouzské.

Druhá a třetí část úvahy „Organisace služby průzkumné“ a „Činnost průzkumných orgánů“ je pouhým rozborem rozkazů, jež velitel přezvědného oddílu nebo samostatného oddělení dostane od vyššího velitelství nebo jež vydá sám na podkladě nařízení, které dostal.

V druhé stati „Průzkum letectva“ popisuje autor úkoly letky, přidělené vyšší jezdecké jednotce, a to, jak pokud se týká její činnosti zvědné, tak i pokud jde spojení a spolupráci s jednotkou, v jejíž prospěch pracuje.

Zajímavý je závěr úvahy, v němž v autoru promlouvá jezdecký odborník a kde právem klade jako podmínku každé akce jezdeckta stálou a úzkostlivou péčí o drahocenný koňský materiál. Varuje před nedostatkem této péče též vhodně voleným příkladem ze západního bojiště z doby bitvy na Marně, kdy „francouzské jezdecké divise nebyly s to pochodem dosíci bojiště, nýbrž musily býti transportovány železnicí a z tří divisi jen 5. divise byla schopná akce, nikoli však jako celek. Jest jasno, s jakým z darem mohla působiti v týle Kluckovy armády, a což teprve, kdyby byl akce schopen celý armádní sbor?“ Tuto povinnost ukládá autor nejen velitelům vyšších jednotek, ale každému veliteli jednotek nejmenších.

Této péči je třeba podřiditi i požadavky, pokud se týkají délky pochodových tratí, rychlosti pochodu a váhy, kterou koně nesou nebo táhnou. Péče o pochodovou kázeň za všech okolností, o krmení, napájení a kování koní je základní povinností všech velitelů.

Plukovník Dimitrije V. Pavlovič: Praktický návod k provádění řádového výcviku koňmo.

Článek je pokračováním úvahy, počaté v minulém ročníku, a je více méně výkladem ustanovení Cvičebního řádu o technickém výcviku eskadrony. Autor probírá jednotlivé tvary a přeměny tvarů a hodnotí je se stanoviska event. budoucího použití v boji.

Kpt. Zlatko I. Kereković: Střelecký výcvik a jeho provádění.

Autor, jako absolvent pěchotní střelecké školy a jako instruktor nauky o střelbě v jezdeckém učilišti, konstatuje v této první části svého pojednání chybný a namnoze povrchní postup ve střeleckém výcviku své zbraně, hledá příčiny zjevu a zjišťuje je v nedostatečných znalostech předpisu o střelbě u velitelů, pověřených tímto druhem výcviku, v některých nedostatecích předpisu samého a v malé pozornosti, jež se věnuje výcviku ve střelbě vyššími veliteli.

Adresuje svůj článek dorostu důstojnického sboru jihoslovanského jezdeckta, jímž podává v své úvaze podrobný, zkušenostmi a znalostmi odůvodněný návod k provádění střeleckého výcviku se zvláštním zřetelem k potřebám jezdeckta.

Kpt. Živ. S. Radojčić: O cyklistech.

Obširná studie, z níž otištěna v tomto čísle jen první část. Autor v ní podává nejprve obsažnou retrospektivu počínaje vynálezem kola Draisem, až do využití bicyklu k vojenským účelům před světovou válkou a za ní.

V kapitole druhé analyzuje autor charakteristické vlastnosti cyklistické jednotky: pohyblivost, palebnou sílu, stálou pohotovost k boji. Ježto však cyklistické jednotky mají rovněž některé nedostatky, počalo se uvažovati o tom, aby byly zrušeny a nahrazeny jinou zbraní. Pokud jde o pěchotu na autech, vyvrací autor tento názor řadou důvodů, kdežto, pokud jde o jezdeckvo, uznává zvláště větší palebnou sílu cykl. jednotky (menší počet strážců u kol) a snazší ochranu dopravního materiálu cyklistů, takže dochází v závěru k mínění, že se jezdeckvo a cyklisté navzájem nevylučují, nýbrž právě svými vlastnostmi doplňují. V jejich sdružené činnosti vidí autor realizovanou myšlenku Napoleonovu: „Jezdeckvo by mělo míti s sebou pěchotu, jež by je mohla provázeti za všech okolností“, takže „cyklisté se stávají pohyblivou pěchotou“.

Dvoudenní dálková jízda 5. jezdeckého pluku bulharského.

Otisk zprávy z bulharské voj. revue „Našata konjica“ (leden 1930) o tomto podniku, jenž byl proveden 11 důstojníky, 4 poddůstojníky z povolání a 11 vojiny 5. jezd. pluku z Brezniku v Bulharsku na trati dlouhé 140 km v horském terénu v listopadu 1929. Účelem tohoto cvičení bylo přezkoušení tělesnou zdatností lidí i mužstva a seznámiti důstojnický sbor s pohraničním úsekem, v němž se v týchž dnech v roce 1885 vyznamenal t. zv. „Trnský oddíl“.

Soudobé názory o jezdeckvu.

Článek je doslovným překladem studie uveřejněné v „Militär Wochenblattu“ z 18/11 1931.

V „Různých zprávách“ je otištěn překlad článku šifry M. o improvizovaném jezdeckvu za rusko-polské války z „Mil. Wbl.“ ze 4/10 1931 a kratší úvaha plk. v. v. Věkoslava Hauera „O nutnosti reorganizace selského chovu koní“, v níž autor podle svých zkušeností konstatuje naprostý nedostatek koňského materiálu schopného pro voj. potřebu v Drávské a Sávské banovině a navrhuje využití psychologie svých krajanů, t. j. ušlechtilé řevnivosti, patriotismu, ale i ziskuchtivosti, spojených se soustavným poučováním o úpravě a změně chovu koní do té míry, že by výborná domácí rasa nebyla ničena nerozumným pěstěním.

V „Novinkách a poznámkách“ zaznamenává redakce podrobné výsledky mezinárodních jezdeckých závodů v Pardubicích ve dnech 27. září až 3. října 1931 podle referátu otištěného v prosincovém čísle „Revue de Cavallerie“.

Škpt. J. M. Smazal.

MILITÄR-WOCHENBLATT, roč. 117 (1932), čís. 5, sl. 158—161.

Winke für Ausbildung und Diensterteilung einer Eskadron. Ritm. v. Lüttwitz píše o nutnosti správně řízeného výcviku jízdařského v zimním období a o výcviku v terénu v létě. Uvádí podrobně, jak se má velitel eskadrony věnovati výcviku koní a jezdců a jak řídit a kontrolovati činnost výkonného rotmistra, velitele stáji. Mimo to přihlíží i k praktickému výcviku střeleckému a k řízení vyučování důstojníky a poddůstojníky. Všecky tyto úkony vyžadují zvýšené péče a mnoho práce velitele eskadrony, ale s dosaženými výsledky bude jistě spokojen.

Čís. 7, sl. 219—220.

Verhalten von Panzerkraftwagen bei Nacht. Autor se obírá otázkou použití OA. na podkladě ustanovení předpisu F. u G, který předvidá jejich zasažení v noci jen při přerušení boje k ochraně ústupu. Činnost OA. nelze tudíž po-

suzovatí jako přezvědný nájezd, nýbrž k jejich zásahu dojde teprve tehdy, když nepřítel zažene slabé prvky zanechané v dotyku. Vyrazí-li v tomto okamžiku proti nepříteli a palbou svých kulometů zažene jej s cest, způsobí v jeho postupu zmatek a zdrží jej snadno po celé hodiny opakovaním nájezdů, po nichž rychle zmizí v temnotě.

Dále poukazuje na ustanovení II. dílu anglického předpisu pro OA., podle kterého má se OA. používatí jen za světla, od svítání až do soumraku, kdy mají býti staženy zpět za vlastní vojska.

Proti tomu požaduje, aby obrněné automobily zůstávaly i před vlastními vojsky, plní-li přezvědné úkoly. V tom případě je nutno, aby se chovaly tak, jak je předepsáno pro jezdecké hlídky, zejména aby se nezastavovaly na noc v osadách.

Čís. 9, sl. 276—280.

Operativer Einsatz der Heereskavallerie zur Entscheidung. Ryt. Crisolti podává souhrn úvah o použití jezdecktva ve světové válce a opakuje závěry známé již z různých studií. Zdůrazňuje správnost návrhu generála v. Bernhardiho o vytvoření jezdecké armády na pravém křídle německé armády při zahájení operací 1914 v Belgii proti Francii.

Totéž roztržštění jezdecktva studuje i ve francouzské armádě, zejména v údobí předcházejícím před bitvou na Marne.

Ustálení front mělo za následek vyřazení jezdecktva z činnosti. Teprve v roce 1919 za bojů Wranglových a Denikinových vojsk a ve válce rusko-polské 1920 objevují se znovu možnosti operativních zásahů.

Jezdecké armádě Buděnného, složené ze 4., 6., 11., 14. jezdecké divise a z 1 pluku pro zvláštní úkoly, připadl koncem května 1920 úkol prolomit frontu a obchvátit 3. polskou armádu. Přílišným vybočením do hloubky nepřinesla však akce žádoucí výsledek. Podobně skončila i operace proti 5. polské armádě.

Jako vzorný příklad použití jezdecktva uvádí činnost tureckého jezd. sboru ve válce proti Řecku r. 1922.

Závěrem studie je názor, že rozsah činnosti jezdecktva závisí na jeho síle; způsob činnosti musí býti vždy takový, aby se projevil ve svých důsledcích na průběhu akce vedené hlavními silami. K působení se hodí křídlo, ať již existující nebo vytvořené průlomem, které může být zasaženo, aniž je třeba vybočovatí daleko k provedení problematických často nájezdů.

Čís. 17. V článku „Leistungssteigerung der Zugpferde“ doporučuje autor cvičiti tažné koně tak, aby byl započat výcvik tažných remont pod sedlem a to přes celou zimu. Na jaře má býti započat výcvik v tahu a požadavky mají býti úměrně stupňovány jak co do váhy, tak i v obtížnostech terénu. Druhou zimu prováděti výcvik pod jezdcem oněch koní, kteří jsou ve spřežení určeni pod sedlo, kdežto ostatní koně jsou dále cvičeni v tahu podle povětrnostních poměrů; jen tehdy, není-li to možné, jsou sedláni. Tažní koně, kteří působí jakékoli potíže, vzíti ihned do jezdeckého výcviku, čímž mohou býti nejdříve napraveni.

Čís. 18. Npor. Keppel 4. jezd. pluku pojednává v článku „Schwere und leichte Strassenpanzerwagen in der Aufklärung“ podle stavu dnešní techniky o tom, jaký vůz se hodí pro průzkum. Dospívá k závěru, že proti nepříteli, který má OA. a zbraně proti nim, bylo by nejvhodnější použití malých vozů, schopných jízdy terénem, které by se při vyhledávání zpráv řídily touže zásadou jako jezdecké hlídky, t. j. miti možnost pozorovati silnici a býti při tom mimo dosah zbraní, jež jsou jim nebezpečné. Kromě této taktické výhody mají malé vozy i technickou výhodu, záležející v menší ceně a v menší spotřebě pohonných hmot a z toho plynoucího zvětšení okruhu působnosti. Jejich nevýhodou jest, že nemohou čeliti těžkým nepřátelským vozům. Proto je výhodné tvořiti smíšené jednotky, v nichž malé vozy provádějí průzkum a těžké jim razí cestu a střeží důležité křižovatky.

V článku „Pflege der klassischen Reitkunst“ zdůrazňuje generál v. v. Preusser důležitost dresury pro výcvik jezdeckého koně pro polní službu, jejíž těžiště leží v jízdě a ovladatelnosti koně v terénu.

Čís. 19. V článku „Reitertaktik unter Dschingis Chan“ podává autor některé příklady, jak tento velký vojevůdce na konci XI. a na počátku XII. století (1155—1227) používal své jezdecké armády. Jako pramen jest uveden: Harold Lamb: Dschingis Chan, Beherrscher der Erde.

Čís. 20. V článku „Organisation des Jagdreitens“ podává autor návrh, jak lze účelně uspořádati posádkové honební jízdy; z článku je vidět, jak je tento sport podporován v německé armádě.

Čís. 21. V článku „Die deutsche Reitkunst, ihre Erfolge und Lehren“ navazuje autor na čl. v čís. 19 a dokládá jej výsledky dosaženými německými jezdci ve Vídni v roce 1932. Znovu zdůrazňuje důležitost klasické dresury.

Čís. 22—23. V článku „Neuzeitliche schnell bewegliche Verbände“ pojednává pplk. v. Faber du Faur o poválečné situaci a o názorech na vyšší jezdecké jednotky. Jezdeckto bylo v boji soběstačné, dokud mohlo bojovatí koňmo. Jakmile bylo odkázáno na pěší boj, chyběly mu k tomu potřebné prostředky. Tyto nedostatky nebyly ve válce napraveny jednak pro ustrnutí bojů v zákopech, jednak pro neporozumění u vrchního vedení.

K podstatným změnám došlo po válce, kdy se pomocné prostředky začaly tak rozvíjet, že získávaly v názorech i převahu nad jádrem jezdecké divise. Autor se snaží zhodnotiti složení jezdecké divise po této stránce a hledá řešení, jak by měla býti dnešní jezdecká divise složena.

Vychází z úkolů, které jezdecktu připadají v operacích a z potřeby mohutné útočné síly, které je třeba k jejich provádění. Nemá-li jezdeckto ztratiti svou rychlost a pohyblivost, je nutno vzíti ku pomoci motor k dopravě materiálu. První pokusy v tom směru se děly již za světové války, ale teprve poválečný vývoj techniky umožňuje splnění požadavků. Ve všech státech je jednotný názor, že kůň a motor pracující spolu se navzájem doplňují, nezodpověděnou otázkou je, kde je těžiště činnosti.

V posledních letech se projeví tři směry, jež vedly ke zřízení jednotek útočných vozů, rychlých divisi a jezdeckých divisi. Jednotky útočných vozů, zahrnující jednak rychlé tanky, OA., mechanisované dělostřelectvo a motorisované PO., jsou předvídaný pro řešení úkolů, pro něž se ukázala ve světové válce vyšší jezdecká jednotka málo průbojná. Je ovšem otázka, zda bude moci tyto úkoly také splniti samostatně. Má sice značnou rychlost a velkou pochodovou výkonnost, ale je třeba spojití je s jezdecktem, s kterým mohou vykonati velmi mnoho, na př. v rámci jezdeckého sboru.

Ve Francii a v Itálii byly vytvořeny rychlé vyšší jednotky, z nichž francouzské zachovaly své jméno „jezdecká divise“, italské přejmenovány na „corpo celere“. Z dosavadních zkušeností v manévrech nelze však bezpečně usuzovati na účelnost těchto organizací. Italská jednotka zdá se slabá pro řešení samostatných operativních úkolů. Ve francouzské jezdecké divisi je vlastně základem motorisovaná část, v italském corpo celere zastoupené jezdeckto, cyklisté a motorisované části mohou základ tvořiti střídavě. Obtíže u obou jsou v možnosti vedení několika takovýchto jednotek, sloučených podle úkolu a potřeby.

Ve francouzské jezdecké divisi je jezdeckto vlastně zbytečné vzhledem k rychlosti, počtu a průrazné síle a proto jen pro řešení vedlejších úkolů. Proto je výhodnější rovnoměrné smíšení jako u Itálii.

Základem pro tvoření smíšených jezdecko-motorisovaných svazů je předvídané použití. Pro operativní úkoly lze počítati nejméně s jezdeckou divisi, obvykle je jezdec-

kým sborem, jemuž mohou býti přiděleny motorisované jednotky. Pro úkoly samostatné je vhodná jezdecká divise o třech jezdeckých brigádách. Má-li jezdecká divise býti taktickou jednotkou ve svazu jezdeckého sboru.

V zásadě má býti jezdecké divisi přidáno jen to, co neomezuje její pohyblivost a zvyšuje její taktickou převahu na bojišti. Co to má být, je předmětem úvah ve všech státech. V rámci jezdeckého sboru je výhodné sloučiti tyto prostředky v jednu jednotku (pancéřovaná divise složená z pluku o 3 praporech — 1. lehké tanky, 2. střední tanky, 3. OA., z motorisovaných děl. oddílů, telegrafního oddílu a zákopnického oddílu), vedle jezdeckých divisi.

Motor nutno vtělit již do jezdeckého pluku, a to do motorisované eskadrony, která by měla průzkumnou četou, doprovodnou četou s kulomety, minomety a 2 děly protitankovými, spojovací četou a zákopnickou četou.

Čís. 25. V článku „Leistungssteigerung der Zugpferde“ major v. v. Buhle vykládá své názory navazuje na čl. v čís. 17 a zdůrazňuje nutnost správného výběru koní do tahu, neboť záliba v lehkém, temperamentním koni nesmí vésti k přehlédnutí schopnosti pro tah, což je zvlášť pro koně armádního důležité.

Čís. 26. V článku „Motorisierung und Kavallerie in Polen“ rytm. Crisolti pojednává o značném pokroku v motorisaci v polské armádě. Co do směru odchyluje se Polsko od francouzského vzoru, podle kterého jsou tanky jen pomocnou zbraní a přiklání se anglickým názorům o samostatném použití. V 5 plucích útočné vozby jsou prozatím různé druhy co do vnitřního složení. Jeden má 3 prapory po 3 rotách o 3 četách, četa 6 vozů, lehké tanky a tančíky. Druhý pluk má 3 prapory, z toho 2 lehkých tanků a 1 středních tanků, při tom však v každém praporu je jedna rota střed. tanků. Třetí typ pluku má 2 prapory lehkých tanků, 1 oddíl OA. a 1 rotu tančíků. Tento třetí typ je podle názorů autora předvídan po doplnění pěchotou na autech a motorisovaným dělostřelectvem k samostatnému použití. Pro použití vidí určité nevýhody přes rozsáhlost prostoru, který jejich použití činí účinným, a to: závislost na cestách, jak ukázaly ruské manévry r. 1931; velká délka pochodového proudu; potíže zásobování, zejména pohonnými hmotami.

Součinnost při nájездеch může se projevit ve dvou formách: buď jsou motorisované jednotky předsunuty a vyčkají příchodu jezdecktva nebo naopak jsou vyslány jen OA. k zjednání zpráv, následující je jezdecktvo zahájí boj k poutání nepřítele a motorické jednotky provedou manévr proti křídlu nebo do boku. Oba způsoby mají své výhody i nevýhody.

DEUTSCHE WEHR, roč. 5 (1932), č. 41 přináší článek „Die Verfolgung der englischen Heereskavallerie nach den Schlachten von Sharon und Nablus“. Pojednání je výňatkem z anglického díla kpt. Fallse „Military Operations Egypt & Palestyna“. Článek líčí v hlavních rysech operace anglického jezdecktva v údobí od 19. září do 1. října 1918. Operace prováděly 4. a 5. jezdecká divise sloučené v jezdecký sbor (The Desert Mounted Corps).

Číslo 46.

V příloze „Spähen und Streifen“ pojednává se v článku „Spähen und Streifen zu Pferde“ o jednotném vedení polního výcviku mladých jezdců, příslušníků jezdeckých spolků na podkladě zásad uvedených v knize „Spähen und Streifen“, určené pro brannou výchovu pěších formací.

Jezdecké spolky sdružují na 60.000 mladých jezdců, kteří mají v nich soustavným výcvikem v jízdě koňmo a ošetřování koní nabýti nutných znalostí, jak zacházeti s koňmi, aby ve válce, z neznalosti věci, nedošlo k předčasnému opotřebení koní jako za poslední války.

Zřízení jezdeckých spolků a účelné organisování výcviku vede Gustav Rau, předseda říšského svazu pro chov a zkoušení teplokrevného koně.

—c—.

WISSEN UND WEHR, roč. 1932, čís. 9, přináší článek „Probleme der tschecho-slowakischen Kavallerie“. Autor posuzuje organizaci a taktické názory a jejich vývoj od vzniku čs. jezdeckta po převratu do posledních závěrečných cvičení v roce 1931.

Podrobně se potom obírá názory na organizaci, jak byly uveřejňovány ve Voj. rozhledech (plk. gšt. Hanák, plk. gšt. Eminger) a jinde a sleduje postupně vývoj cvičení až do jezdeckých manévřů v r. 1931. Uvádí, že obtížné úkoly jezdeckta, zvědy, kryt, pronásledování, jsou programem na příští dobu jednak pro nesnadnost založení takových cvičení, jednak pro nejistotu v použití vyšších jezdeckých jednotek. Jezdecké brigády jsou cvičeny pracovat v těsné souvislosti s ostatními vyššími jednotkami a bojují pomalu, metodicky jako pěchota. Tato taktická těžkopádnost zbavuje je úspěchu, i když byly vhodně nasazeny.

Ve válce postaví Československo nejvýše 3 jezd. brigády. O jejich použití je velmi málo jak v Polním řádě, tak i v literatuře. Z názorů na použití uvádí autor: Pro kryt hranic se nehodí pro malý počet a nevhodnost prostorů k použití. Nájezdy do nepřátelského území k rušení mobilisace, k obsazení důležitých míst, k zničení důležitých objektů nejsou považovány za vhodné úkoly. Také při vyhledávání zpráv se klade větší důraz na činnost letectva než vyšších jezd. jednotek. Nejdůležitější upotřebení jezdeckta záleží v účasti v bitvě na křídlech a při vyvrcholení boje v pronásledování.

Co se týká vývoje přezvědných oddílů u divisi, zmiňuje se o počátcích a zkouškách s SPO. a o názorech na jejich složení. Připomíná, že teprve v poslední době je zdůrazňována nutnost boje k získání zpráv.

V závěru se dotýká zamýšlené organizace, která má být provedena i na vrub 1—2 divisi.

—c—

DER SCHWEIZER KAVALLERIST, roč. 22 (1932).

Čís. 1. V článku „Nochmals die Dublin Horse Show 1931 und ihr Widerhall“ upozorňuje G. Ran na praktiky anglických koňských handlířů, kteří kupují v Německu koně, nemající pálených znamení o původu a prodávají je jako irské. V závěru cituje svůj článek z časopisu „Sankt Georg“, v němž se vyjadřuje dosti pesimisticky o shora jmenované soutěži.

Čís. 2. V tabulce je uveden přehled o dovozu a vývozu koní ve Švýcarech v roce 1931. Podle toho bylo dovezeno celkem 9560 koní (kromě koní na porážku) a vyvezeno celkem 26. Při dovozu participují: Německo 304, Rakousko 458, Francie 693, Itálie 200, Belgie 187, Holandsko 786, Irsko 1419, Maďarsko 4369, Jugoslavie 919, Dánsko 119, Anglie 3, Československo 7, Švédsko 68, Britská Indie 1.

Čís. 3. Major Schafroth v článku „Die Organisation der französischen Kavallerie“ pojednává podrobně o organizaci franc. jezdeckta na podkladě dat, uváděných franc. Cvičebním řádem.

Čís. 5. V článku „Pinerolo“ podává kapitán F. Müller zprávu o své zkušené v tomto italském jezdeckém učilišti.

Čís. 6. Pokračování téhož článku, v němž autor pojednává o výcviku koní a jezdců ve skoku. V závěru doporučuje, aby švýcarská armáda podržela svůj způsob výcviku a ježdění, ale přizpůsobila výcvik ve skoku italské metodě.

Čís. 7. přináší článek „Blick nach Frankreich“, v němž pojednává o jezdecké soutěži v Grand Palais v Paříži.

V témž čísle je vyobrazeno několik důstojnických koní, nakoupených v Irsku r. 1932.

Čís. 8. přináší zprávu o první účasti jezdeckta (hlídky) na lyžařských závodech 6. p. divise.

Čís. 9. V článku „Unsere Kavalleriepfeder in und ausser Dienst“ je podán obsah přednášky o příčinách ztrát služebních koní a jak třeba je předcházeti.

Čís. 11.—12. přináší článek „Reiterattacke gegen intakte Infanterie“. (Gefecht bei Trynca 14. X. 1914) od gen. E. v. Suhay. V něm je líčena epizoda z bojů rakouské 6. jezdecké divise, kterou vedl gen. Wittmann, kdy eskadrona 8. dragounů s četou 6. dragounů překvapila na pochodu ruský prapor, který se po obklíčení vzdal.

Čís. 13. V článku „Der gute Sitz des Reiters“ pojednává se o důležitosti správného sedu na klidné vedení koně a jak se takového sedu dá docílit.

Čís. 14. přináší zprávu o distanční jízdě, pořádané ústředním jezdeckým sdružením v okolí Bernu. Trať pro důstojníky byla dlouhá 41 km; nejlepší čas 3 hod. 8 min. 59 vteřin. Jelo 8 důstojníků.

Pro poddůstojníky a mužstvo délka trati 31 km; nejlepší čas 2 hod. 32 min. Jelo 79 jezdců.

Čís. 15. přináší otisk článku „Über die Anlage von Springbahnen und den Bau von Hindernissen“, který uveřejnil npor. v. Nagel v „Sankt Georgu“. —c—

RIVISTA MILITARE ITALIANA, sešit 7., (červenec 1932).

Mjr. gšt. G. Luizzi: Vyhledávání zpráv rychlými jednotkami.

V úvodu své úvahy shrnuje autor stručně zkušenosti s jezdeckem ze světové války a důsledky plynoucí z nich pro organizaci a činnost moderního jezdeckta. Změnu v užití jezdeckta lze vyjádřit větou: „Předválečné jezdeckto manévrovalo a bojovalo na koni a výjimkou pěšky, moderní jezdeckto pochoduje a manévruje na koni, na kole nebo v motorovém vozidle a bojuje zpravidla pěšky za podpory mohutné palby“. Ve všech armádách je jezdeckto zesilováno jinými pohyblivými prvky (cyklisty, motorisovanými vojsky, obrněnými vozidly), v Itálii pak jsou vyšší jezdecké jednotky přeměněny na „rychlé jednotky“, jejichž podstatnou součástí je jezdeckto a cyklistické prapory.

Dále srovnává metody vyhledávání zpráv jezdeckem nebo rychlými jednotkami v italské, francouzské a jihoslovanské armádě a zkoumá činnost přezvědných jednotek při zastávkách, resp. za noci.

V Itálii se zásady pro vyhledávání zpráv jezdeckem neliší podstatně od předválečné doktriny, změny jsou patrné spíše v podrobnostech provádění a jsou důsledkem změněných podmínek moderního boje a značného vývoje nových bojových prostředků. Předpisy rozeznávají:*)

daleký průzkum (zvědy), řízený zpravidla armádou a prováděný rychlými divisemi (Divisione celere), které organicky obsahují brigádu jezdeckta (3 pluky), pluk bersagliérů-cyklistů, rychlé tanky, dělostřelectvo, prvky ženijního a telegrafního vojska a služeb a které mohou být zesíleny pěchotou na autech, dělostřelectvem a lehými tanky;

blízký průzkum (přezvědy), řízený obyčejně velitelem pěší divise a prováděný přezvědnými oddíly (nucleo esplorante), které jsou tvořeny buď cyklistickým nebo jezdeckým plukem anebo z částí obou těchto zbraní a event. zesíleny rychlými tanky a dělostřelectvem.

Rychlá divise na dalekém průzkumu zatlačí nepřátelské průzkumné a předsunuté jednotky, aniž se zdržuje slabšími prvky, které pronikly, zjedná dotyk s nepřítelem, rozrušuje jeho sestavu a zjišťuje její podrobnosti; je též na ní, aby předešla nepříteli v obsazení významných posic, jejichž držení ulehčí její úlohu a

*) Viz též článek „Italský cvičební řád pro jezdeckto v r. 1930“ v 1. čísle II. ročníku „Jezdeckých rozhledů“ — leden—únor 1932 (str. 5—7).

usnadní pohyb armády. Pásmem činnosti divise je pásmo armády nebo jeho část, vzdálenost mezi prvním sledem valného voje rychlé divise a čelem vyšších jednotek prvního sledu armády se mění podle situace, zpravidla však činí v běžném terénu nebo v nižším středohoří délku 3—4 denních pochodů.

Provádění zpravodajských úkolů je zpravidla svěřeno jezdecktvu; cyklisté jsou obvykle ponecháni v záloze a zasazováni k útočným akcím, někdy lze výhodně využít jejich velké pochodové rychlosti k zvláštním úkolům, jako na př. k rychlému obsazení významných prostorů.

Průzkumnými orgány rychlé divise jsou přezvědné čety, vysílající průzkumné hlídky (nejvýše družstvo) zhusta — při širokém pásmu a v nepřehledném terénu — jsou tvořeny přezvědné oddíly (eskadrona až korouhev, zesílené jinými zbraněmi), které opět vysílají přezvědné čety a průzkumné hlídky. Vzdálenost jednotlivých průzkumných sledů záleží na situaci a na terénu, jako možnou normu udává autor 5—6 km pro vzdálenost čelních jednotek od přezvědných oddílů a 8—10 km vzdálenosti těchto oddílů od čela rychlé divise.

Průzkumné hlídky jsou vysílány od přezvědné čety zpravidla na malé vzdálenosti; často bude vhodno vyslati do významných směrů místo hlídky celou četu; někdy bude průzkumná síť doplněna přezvědnými hlídkami (několik jezdců vedených důstojníkem), vyslanými velitelem divise k zvláštním úkolům až na vzdálenost 1—2 denních pochodů. Doplnkové zbraně, přidělené přezvědným oddílům, jsou určeny k násilnému průzkumu a k přezkoušení dotyku; cyklistů lze výhodně užít i též jako průzkumných orgánů po komunikacích.

Zásadou pro všechny přezvědné jednotky na zvědech je proniknouti do hloubky nepřátelské sestavy a nedat se zastavit nebo upoutat místními odpory; jsou vždy podporovány a doplňovány činností letectva.

Valné síly rychlé divise postupují zajištěně připraveny k podpoře přezvědných jednotek.

Jednotky konající blízký průzkum mají úlohu zpravodajskou a zajišťovací; postupují v pásmu své divise, vyhledávají zprávy, zatlačí, zastaví nebo aspoň hlásí nepřátelské síly, které pronikly jejich sestavou.

Zpravodajské úkoly za přezvědu se zpravidla dělí na jezdecktvu i cyklisty; je-li přezvědný oddíl smíšený, připadá hlavní úloha jezdecktvu; činnost přezvědných oddílů je rovněž doplňována pozorováním letectva.

U přezvědných oddílů složených jen z cyklistů nastanou jistě obtíže v terénu méně bohatém na komunikace, zejména za zjednávání dotyku, a jeho činnost bude zřejmě pracnější nežli u jezdeckta. V podobných situacích bude vhodno tvořit smíšené přezvědné jednotky.

Přezvědný oddíl pracuje na vzdálenost asi 1 denního pochodu před divisí, jeho průzkumné orgány budou četné a méně silné — zpravidla jen průzkumné hlídky — aby učinil zadost úkolu vyhledávání zpráv i zajištění. Někdy bude však třeba vyslati též přezvědnou četu nebo snad i rozdělit pásmo a svěřiti jeho části menším přezvědným oddílům (eskadronám).

Není-li armáda předcházena rychlou divisí na zvědech (na př. při nedostatku prostoru), řídí činnost přezvědných oddílů divisí zpravidla velitel armádního sboru a soustředí je obvykle v jednotný smíšený přezvědný oddíl, jemuž svěří též úkol zvědu na větší vzdálenosti.

Ve Francii jsou svěřovány vyšším jezdeckým jednotkám zvědy, které jsou v podstatě italským „dalekým průzkumem“. Zvědy jsou řízeny armádou, někdy velitelstvem skupiny armád nebo HVOA. a prováděny jezdeckými divisemi a někdy i jezdeckým sborem.

Velký důraz je kladen na zvědy letectva.

Jezdecká divise obsahuje organicky:

2 jezdecké brigády po 2 jezdeckých plucích,

1 pluk dragounů (dragons portés), jehož část je na automobilech, část cyklistická a část na terénních automobilech,

oddílů obrněných automobilů, vyzbrojených kulomety, o 3 eskadronách (automobily jsou pohyblivější nežli staré italské OA., nedosahují však rychlosti nových italských rychlých tanků);

dělostřelectvo, ženijní a telegrafní vojsko a služby.

Francouzská jezdecká divise je silnější než italská rychlá divise, má palebnou sílu pěší divise. Vyhledávání zpráv je svěřováno jezdecktvu, dragouni mají úlohu svěřovanou v Itálii cyklistům. Úkol jezdecké divise na zvědech se celkem neliší od úkolů italského rychlého sboru. Vzdálenost jezdecké divise od čela armády není však předepsána.

Rozdil je hlavně v orgánech přezvědu — u francouzské divise jsou to zásadně přezvědné oddíly zpravidla v síle eskadrony (někdy korouhve), zesílené těžkými kulomety, obrněnými automobily a někdy též četami cyklistů nebo dragounů na terénních vozech; přezvědné oddíly vysílají na krátké vzdálenosti slabé průzkumné hlídky, které se zpravidla na každém přískoku oddílu vyměňují resp. vracejí k přezvědnému oddílu. Francouzské přezvědné oddíly jsou tedy daleko silnější nežli italské „přezvědné čety“ a jsou schopny bez zesílení prováděti násilný průzkum bojem, průzkumné hlídky naopak jsou velmi slabé a vyhýbají se boji.

Celkem je francouzský způsob zvědu metodičtější a připraven k násilnému průzkumu rozvinutím mohutné palby, italský způsob pokládá autor za pružnější a lépe přizpůsobený(!) horskému terénu, v němž budou operovat rychlé jednotky.

Značný rozdíl je v pojetí blízkého průzkumu; ve francouzské armádě má přezvědný oddíl každý armádní sbor (korouhev, cyklistická eskadrona a četa obrněných automobilů se 4 vozy a s 5 motocykly s kulomety) a každá pěší divise (eskadrona, cyklistická eskadrona, četa OA. — u některých divisních přezvědných oddílů je místo cyklistické motocyklistická eskadrona).

Úlohu přezvědného oddílu divise lze definovat jako úlohu předvojového jezdecktva, přezvědný oddíl — často podřízovaný veliteli předvoje — postupuje na 4—8 km před čelními prvky předvoje, aby jim zajistil nerušený postup mimo dostřel nepřátelského hrubého dělostřelectva, provádí průzkum v celém pásmu divise, udržuje spojení s jezdecktvem na zvědech (armády nebo arm. sboru) a s jezdecktvem sousedních divisí a ke konci pochodu chrání postavení předních stráží. Celkem převládá v jeho úloze prvek zajištění nad prvkem průzkumu.

Přezvědný oddíl armádního sboru může dostat různé úkoly podle toho, zda je vpředu na zvědech jezdecká divise či nemá-li armáda jezdecktva.

V prvním případě udržuje spojení s jezdecktvem na zvědech, nebo zajišťuje pochod sboru obsazením důležitých prostorů nebo konečně může být přidělen některé z divisí a pracuje spolu s jejím PO.

V druhém případě je svěřováno přezvědnému oddílu vyhledávání zpráv v určitém směru a s omezeným cílem nebo obsazení významných prostorů. Podle potřeby je PO. armádního sboru zesilován pěchotou na autech, dělostřelectvem anebo přezvědnými oddíly divisí druhého sledu. Jeho úkol bývá zpravidla opět více zajišťovací, sloučením několika PO. armádních sborů pro zvědy na větší vzdálenosti není předvádáno.

Sestava přezvědných oddílů (divise nebo arm. sboru) je v souhlase s jejich zajišťovacím úkolem; valné síly postupují soustředěny, průzkum na omezenou vzdálenost konají jezdecké prvky.

V podstatě lze charakterisovati rozdíl doktrin obou armád takto: italské vyšší jednočky jsou předcházeny dvojitou přezvědnou sítí rychlých jednotek, před francouzskými divisemi je jedna přezvědná síť (někdy s omezenou působností — není-li armádního jezdeckta) a dva zajišťovací systémy jezdeckta.

Jihoslovanská doktrina rozeznává ve vyhledávání zpráv:

daleký průzkum, řízený HVOA., nebo skupinou armád a prováděný samostatným jezdecktvem (jezdecká divise, sbor nebo jen jezdecká brigáda);

blízký průzkum, prováděný jezdecktvem armády, nebo pěší divise (armádních sborů není, jejich funkci mají armády, složené z několika pěších divisi).

Jezdecké divise pro daleký průzkum se skládají ze dvou jezdeckých brigád po 2 plucích, z cyklistického praporu, z dělostřelectva, z pomocných zbraní a služeb.

Jejich palebná síla je menší než italských rychlých divisi (mají menší počet zbraní); mohou pro zvláštní úlohy rovněž býti zesíleny pěchotou a dělostřelectvem.

Hlavním úkolem dalekého průzkumu je vyhledávání zpráv, jeho hloubka je menší než podle italské doktriny (1—2 denní pochody před čelem armády), šířka pásma jezdecké divise je 40—50 km.

Přezvědnými orgány jsou daleké hlídky, samostatné hlídky a eventuálně přezvědné eskadrony; obojí hlídky jsou zpravidla vysílány velitelem divise, jejich úkoly se shodují zhruba s úkoly obdobných italských orgánů.

Daleké hlídky (8—10 jezdců s lehkým kulometem, někdy četa) se rovnají italským „přezvědným četám“ a „průzkumným hlídkám“; jsou vysílány na vzdálenost asi 10 km a pravidelně směřovány.

Samostatná hlídka je v síle čety a je vysílána vždy velitelem divise k zvláštním úkolům a na vzdálenost 1—2 denních pochodů; lze je srovnati s italskými „přezvědnými hlídkami“, jejich síla však je větší.

Přezvědné eskadrony jsou tvořeny, je-li nutno vysílati daleké hlídky na příliš velké vzdálenosti, takže by nemohly být včas podporovány hlavními silami. Eskadrona postupuje zhruba na jeden denní pochod před divisi, v pásmu 10—15 km, a jejími přezvědnými orgány jsou daleké hlídky; eskadrona pracuje podobně jako francouzský přezvědný oddíl. V dalekém průzkumu je třeba zdůraznit značnou a až nebezpečnou vzdálenost, na níž jsou vysílány přední přezvědné jednotky (hlídky), a naopak poměrně malé vzdálenosti velkých jezdeckých jednotek od čela armády.

Pro blízký průzkum má armáda jezdecký pluk a každá pěší divise eskadronu, oboje může býti zesíleno doplňkovými zbraněmi. Blízký průzkum má úlohu zpravodajskou a zajišťovací, jezdeckto postupuje zhruba 10 km před čelem vyšších jednotek a jeho činnost je zpravidla řízena armádou; z předpisů nelze dobře usuzovati na vzájemnou úlohu jezdecktev armády a divisi, t. j. pracuje-li oboje společně na svůj vrub, jezdeckto divisi ve svazu obyčejně je přičleněno k jezdecktu armády. Mimo to je předvídána společná činnost sloučených jezdecktev několika armád — při tom však je nechána každé armádě aspoň jedna eskadrona pro její zvláštní úkoly. (Autor tvrdí, že toto dělení je na škodu činnosti jezdeckta.) Pravidlem je toto sloučení, nepracuje-li před armádou jezdecká divise (brigáda).

V tomto případě koná jezdeckto armády a vyšších jednotek napřed zvědy a poté blízký průzkum.

Průzkumnými orgány jezdeckta v blízkém průzkumu jsou průzkumné hlídky.

Charakteristikou jugoslavského blízkého průzkumu je jeho provádění v rámci armády a na menší vzdálenosti nežli v druhých dvou armádách autorem studovaných.

Při zastávkách na pochodu kryjí rychlé jednotky pro blízký průzkum podle francouzské doktriny postavení předních stráží a pak buď přenocují před frontou nebo se vrátí za čáru předních stráží.

Druhý případ nastane, nevyžaduje-li ústup a opětné započeti převzvědné úlohy druhého dne větší námahy nežli nocování před frontou — i tehdy však jezdeckvo ponechá v dotyku s nepřítelem slabší prvky. Převzvědný oddíl armádního sboru se však nestará o přední stráž a zpravidla nocuje na dosaženém místě.

Podle jihoslovanských předpisů není úlohou jezdeckva krytí postavení předních stráží, jen výjimečně lze jeho části užiti k pozorovací službě za noci. Mimo dotyk s nepřítelem přenocuje jezdeckvo na místě; je-li možná srážka, vrátí se na noc za čáru předních stráží.

Směrnice pro tento poslední případ pokládá autor za zbytek předválečných názorů a doporučuje zesílit jezdeckvo na noc pěchotou, aby bylo zbaveno starosti o zajištění místo vracení za přední stráž a mohlo zrána znovu plnit svůj průzkumný úkol a aby nebyl ztracen dotyk a terén.

Italský předpis rozeznává dva případy — pro pochod armády v noci a ve dne. V prvním jezdeckvo pracuje téměř zcela samostatně, přenocuje v dosaženém prostoru, chrání noční přesun armády a postavení předních stráží pro denní odpočinek a zrána pokračuje v své úloze. I v druhém případě tomu bude podobně, neboť značná vzdálenost jezdeckva od čela armády (1 denní pochod) nutí k přenocování na místě a nedovoluje bez velké námahy návrat k přenocování za čáru předních stráží, převzvědné jednotky zůstanou na místě a zrána pokračují v své úloze.

V stručném závěru zdůrazňuje autor některé přednosti italské doktriny při vyhledávání zpráv a jen všeobecně se zmiňuje o činnosti rychlých jednotek za bitvy, aniž se podrobněji zabývá jejich činností nebo přináší nové názory. —r—

THE CAVALRY JOURNAL (anglický).

Duben 1932.

Válečné činy 8. husarů. J. Paine.

Stručná historie pluku od r. 1856 až do r. 1918.

Jezdeckvo ve Francii, březen — duben 1918. Mjr. Preston.

Před březnovou ofensivou Němců byla provedena reorganisace anglického jezd. sboru a počet divisí zmenšen z 5 na 3 jezdecké divise. Autor popisuje podrobnou činnost jezdeckva ve dnech 21. a 22. března; přiloženy jsou „Ordre de bataille“ a dva situační náčrtky.

Lake a vítězství. Plk. Maunsell.

Pokračování dříve uveřejněných článků; organisace britských sil v Indii na počátku 19. století.

Slavné činy jezdeckva. Mjr. Edwards.

Pokračování „Španělské války o dědictví“. Díl III.

Bitva u Ramillie dne 23. května 1706 — vévoda z Marlborough poráží francouzsko-bavorské síly pod generálem Villeroi.

Fishguard, 1797. K. R. Wilson.

Historie nepodařeného vylodění francouzských sil pod generálem Hochem na anglickém pobřeží v r. 1797.

Staré jezdecké stanice. Podpluk. Baker.

Historie a popis posádky Woolwich.

Jezdecký policejní sbor (Rurales) v Mexiku. P. Standing.

Utvořen v r. 1861 pro vnitřní bezpečnostní službu, rozpuštěn v r. 1917.

Rytířství. Kpt. Sheppard.

Podrobná studie o staletém vývoji a přeměnách rytířství, jehož ideály a ctnosti dodnes žijí.

Červenec 1932.

Jezdecktvo ve Francii, II. část. Březen—duben 1918. Mjr. Preston. Podrobný popis činnosti 2. a 3. jezdecké div. ve svazku III. sboru.

Královský zvěrolékařský ústav v Londýně. Kpt. Hitehcock. Jeden z nejstarších evropských zvěrolékařských ústavů, zřízený r. 1791. Budovy a zařízení nevyhovují dnešním požadavkům, a proto bude ústav obnoven.

Jezdecký nájezd u Koziatyn. Kpt. gšt. polské armády Hinterhoff. Historie zná mnoho příkladů úspěšných nájezdů jezdecktva. V nejnovější době se vyznamenalo polské jezdecktvo v polsko-bolševické válce. Autor líčí pak podrobně genesis a provedení nájezdu na Koziatyn. V závěru hodnotí vojenskou a politickou cenu tohoto úspěšného nájezdu.

vítězné jezdecké bitvy. IV. část. — mjr. Edwards. Jako pokračování předcházejících článků líčí autor dvě bitvy, kde se jezdecktvo vévody z Marlborough vyznamenalo; je bitva u Oudenarde v r. 1708 a u Malplaquet r. 1709. (Španělské války o dědictví.)

Říjen 1932.

Jezdecktvo ve Francii (březen—duben 1918). Pplk. Preston pokračuje v studii o činnosti anglického jezdecktva na francouzském bojišti. Líčí činnost 2. a 3. jezdecké divise ve dnech 24. až 28. března 1918.

Ocenění mula pro vojsko. Pplk. Goldschmidt podává své zkušenosti s mulami, o nichž tvrdí, že jsou oddanější, klidnější a vytrvalejší než jezdecktvi koně. Hodí se výborně jako nosiči v horském terénu.

Masa proti pohyblivosti. Studie o ofensivní činnosti. Dosažení úspěchu v budoucnosti bude záviseti na schopnosti manévrovací.

Nejlepší závodní kůň Austrálie. Životopis koně Phar Lap, narozeného 1926, vítěze mnohých dostihů, který posel (byl otráven?) v Americe r. 1931.

THE CAVALRY JOURNAL (americký).

Leden—únor 1932.

Vzduchem chlazený kulomet. — Kpt. Heavey. Popis kulometu (ráž 40, M. 1919, E-1) zavedeného nejnověji u jezdecktva; jeho technické a taktické přednosti.

Rochambeau. André Benétau. Životopis francouzského maršála, který velel franc. vojskům ve Spoj. státech v r. 1780.

Protivy r. 1931. — Pohyblivost či stagnace. Kpt. angl. armády Hart. Autor kritizuje nedostatky mobilisované divise při závěrečných cvičeních v r. 1931. Popisuje podrobně cvičení první tankové brigády a hodnotí význam této zbraně pro budoucnost.

—ček. (Příště dále.)